

OĞUZ CANPOLAT ANADOLU LİSESİ

PARMAK
UCUNDA
DÜŞÜNCE

Sevgi
Ayi

PARMAK UCUNDA DÜŞÜNCE

Aylık Felsefe Dergisi

Sayı: 1 Şubat 2025

İnceleme Konusu:

Thales ve Sevgi

Araştırma Makalesi:

Thales ile tanışın
Sevgi hakkında görüşler

Teorik Makale:

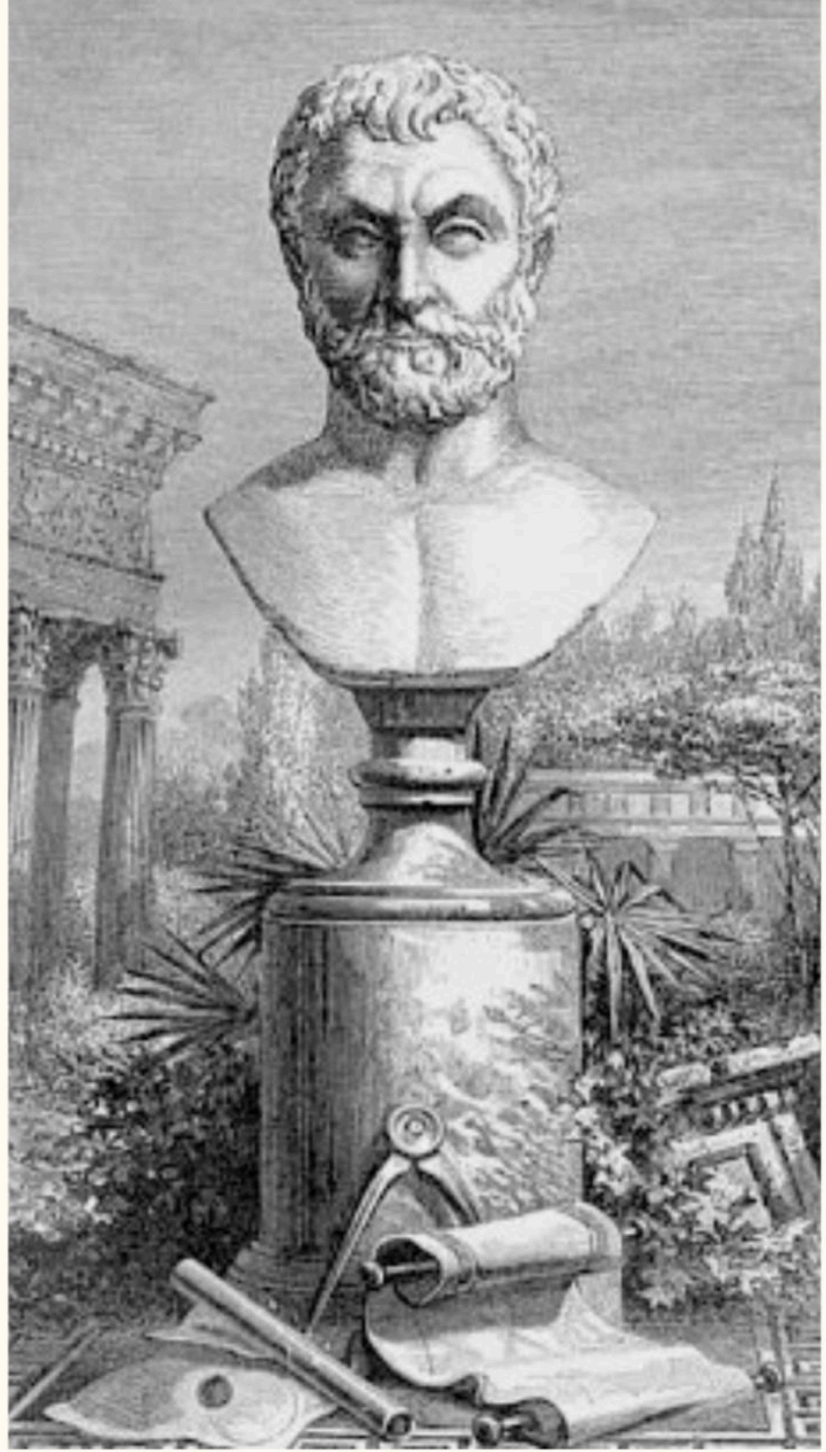
Thales ve görüşleri

Araştırma:

Felsefenin doğuşu

Araştırma:

Thales
İnsan ve sevgi bağı

AYIN KONUSU: Sevgi

İnsanlıkta mutluluk, insanoğullarının birbirine yaklaşması, insanların birbirini sevmesi, hepsinin temiz duygu ve düşüncelerini birleştirmesiyle olacaktır. ~Mustafa Kemal ATATÜRK

İÇİNDEKİLER

1

Thales

3

Yazarlarımızdan "sevgi"

7

Eserlerde "sevgi"

8

Tarihte "sevgi"

9

Ayın kitabı

10

Kaynakça

BATI FELSEFESİNİN

BABASI "Miletli Thales"

Hayatı hakkında fazla bir şey bilinmiyor, ancak tüm zamanların en bilge Yunanlılarından biri olarak saygı duyuldu.

Platon tarafından yedi antik bilge listesine dahil edildi ve Aristoteles tarafından ilk filozof olarak kabul edildi.

Geleneksel olarak, Thales her zaman ilk Presokratik filozof olarak listelenir.

Buna ek olarak, her şeyin tek ve tek bir element olan sudan kaynaklandığına olan inancı nedeniyle, aynı zamanda Miletlilerin geri kalanı ve İyon Yunan filozofu Heraklit gibi monist bir filozoftur.

Her şeyin sudan yapıldığı fikri gibi bazı kavramları 21. yüzyılda yersiz görünse de, Thales geometri, matematik, astronomi ve tabii ki felsefe konusundaki çalışmaları sayesinde antik dünyayı değiştiren ustaca bir figürdü.⁽¹⁾

Dilay N. Şengül

"Bazı düşünürler ruhun tüm evrende iç içe olduğunu söylüyor ve belki de bu nedenle Thales her şeyin tanrılarla dolu olduğu fikrine geldi."
Aristoteles, Ruh Üzerine

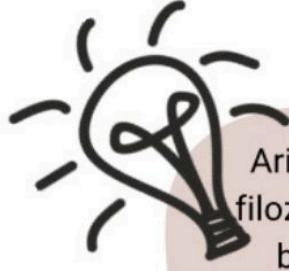
Felsefede Sokrates'ten önceki dönemde yaşayan filozoflara verilen ad.

HERKES TANIYOR

“Tanıştığımıza Memnun Oldum Thales”

Küçükken hep merak ederdim... Bu kadar büyük bir yıldız nasıl varolabilir ve kilometrelerce uzaktan gezegenimize etki edip günlük yaşantımıza şekil verebilir? İşte tam olarak bu sorgulama sürecindeyken öğrendim ki Güneş her "gün" yaşarken gözükmebiliyormuş. Bunun da bir ismi varmış, "Güneş Tutulması" eğer bu olaya şahitlik edersem çok şanslı bir hayatım olacağını varsaymıştım yaşayana dek. Şahitlik etmiştim fakat çokta bir şey değişmemişti hayatımda. Fakat eskiden böyle miydi? Şöyle bir M.Ö 584 yılında yaşasaydım ve Güneş günün ortasında kaybolsaydı. Korkar mıydım? Şüphe ile yaklaşip sebep mi arardım bilemiyorum. Fakat Thales peşini bırakmamış ve bizim için M.Ö. 28 Mayıs 585 tarihinde bu sorulara cevap vermiş. Şu anda insanların normal bir döngü olarak gördüğü, içine planlar sıkıştırdığı, zamana böldüğü, isimlendirdiği "gün" ün mantığını çözmüş. Sadece güneşi görerek hem de. Bu da günümüzde sadece fikirlerini yaşadığımızı değil, buluşları ile de iç içe olduğumuzu gösteriyor.

Dilay N. ŞENGÜL

Aristoteles'in anlattığı bir hikayede, Miletli Thales bir filozofun hayatını savunmak için en iyi argümanlardan birini sağladı. Bu hikayede Thales gök cisimlerini gözlemledi ve bir sonraki zeytin mahsulünün alışılmadık derecede verimli olacağını tahmin etmeyi başardı. Daha sonra Milet ve Sakız Adası'nın zeytin preslerine yatırım yaptı ve zeytinler zeytinyağına dönüştürülmeye hazır olduğunda, getirilme hızlarını kontrol etti. Bu şekilde büyük bir kar elde etti.

Ancak Aristoteles'e göre Thales bunu para kazanmak için değil, bir filozofun isterse zengin bir hayat yaşayabileceğini kanıtlamak için yaptı. Bu şekilde Thales, mesleğini işe yaramaz olarak nitelendiren ve yoksulluğuyla dalga geçen herkese bir cevap verdi. Milesyen, bir filozofun kaderle değil, tercihle fakir olduğunu kanıtladı ve aynı zamanda maddi zenginlik yolundan daha yüksek tatmin sunan bir bilgi ve maneviyat yolu olduğunu işaret ediyor.

SEVGİNİN Dili

Sevgi insanın en temel duygusudur. En saf ve en temiz duygudur sevgi. Hiçbir güç bu temiz duyguyu kirletemez. Çünkü sevgi çıkar gözetmeksizin var olan ve öğrenilmeyen bir duygudur. Sevgi doğduğumuz andan ölene kadar bizi bırakmayacak duygulardan biridir.

İnsanlar sevgiyi çok uzakta aralar. Bu yüzden onu bulduklarında ona bir hazineymiş gibi değer verir ve saklarlar. Oysa sevgiyi bulmak zor değildir. Yalnızca bakış açımızı geliştirmeliyiz. Çünkü sevgi yüksek sesle haykırmaz. Bazen içten bir tebessümle, bir kahkaha sesiyle veya bir bakışla kendini belli eder.

Sevgi en büyük ilaçtır. Onu satın alamazsınız. Sevgi insanın kalbindeki en ücra köşeye kadar girer ve orayı ısıtır, yaralarını sarar. Kırık cam parçalarını bile birleştirebilecek güce sahiptir sevgi. Çünkü sevgi yalnızca neşelendiren bir duygu değildir. Aynı zamanda iyileştiren bir duygudur.

Sevgi yalnızca mutlu anlarda var olmaz. Birçok zorlukta da kendini gösterir. Sevgi, bir kaybın ardından birbirine omuz veren insanların sessiz direnişidir.

Sevgi anlattığım bütün bu kelimelerle ifade edilemeyecek bir duygudur. Sevgi tüm bu benzetmelerin ve bütün kalıpların ötesinde olan ve yaşanıp, paylaştıkça büyüyen ve gelişen inanılmaz bir duygudur. Çünkü sevgi tüm kalıpların dışında aykırılıkların içinde bulunan bir duygudur.

**BİLİYOR MUYDUNUZ?
ARAŞTIRMALAR, SEVDİĞİ
KİŞİLERLE BİRLİKTE YAŞAYAN
İNSANLARIN HASTALIKLARDAN
DAHA HIZLI BİÇİMDE
KURTULDUĞUNU ZATEN
GÖSTERİYORDU. HASTANELERDE
YAPILAN EN SON ARAŞTIRMALAR,
SEVDİĞİ İNSANLAR YANINDA
OLMASA BİLE ONLARIN
FOTOĞRAFLARINA BAKAN
HASTALARIN, AĞRILI SÜREÇLER
SIRASINDA DAHA ÇABUK
YATIŞABİLDİKLERİNİ GÖSTERİYOR**

Ekin Güzel

“YİTİP GİDEN YILDIZLAR VE SARILMANIN KIYMETİ”

Başak Su ELMAS

Sevgi... Öyle basit bir kelime gibi görünüyor değil mi? Oysa sevgi, insanın içini ısıtan bir tutkudur. Kalbine dokunan bir melodi, bazen ise en derin yaraları taşıyan bir hafıza. Sevgi, gördüğümüz ama yeterince anlamadığımız, dokunduğumuz ama yeterince hissedemediğimiz bir mucize. Hayatın hızla aktığı şu dünyada, kimi zaman en önemli şeyleri unuturuz: Sarılmayı, öpmeyi, değer vermeyi... Ve işte, bir gün geldiğinde bu fırsatlar elimizden kayıp gider. Geriye yalnızca sessiz bir pişmanlık kalır.

Ben, sevginin ne kadar derin ve ne kadar acı verici olabileceğini çok küçük yaşta öğrendim. Beş yaşındaydım, minicik bir çocuk... Daha dünya dediğimiz bu devasa bilmeceyi anlamaya bile başlamamışken, hayat bana en sert yüzünü gösterdi. Kardeşim Ömer'i kaybettim. O minicik bedeni, hayata gözlerini daha doya doya açmadan, bir yıldız gibi kayıp gitmişti. Onu bir kere bile bağırma basmadan, kokusunu içime çekmeden vedalaştım. Çocuk aklımla onunun ne anlama geldiğini bile anlayamadım; ama içimde bir şeyler kırıldı, bir boşluk oluştu. Bir yanım eksildi, bir yanım sonsuza dek onunla beraber gitti.

Ve hayat, beni burada durdurmadı. İki yıl sonra, bu kez iki kardeşimi daha kaybettim. Henüz cinsiyetlerini yeni öğrenmiş, onların geleceğini hayal etmeye başlamışken, iki küçük yıldız daha kaydı. Bu kez acının ne olduğunu biraz daha iyi biliyordum. Ama bilmek, hissetmeyi kolaylaştırmıyor; aksine, yüreğimde bir dağ gibi büyüyen hasreti katmer katmer artırıyordu. Ömer'in açtığı yara kabuk bağlamadan, iki yeni yara daha kalbimi sardı. Ve işte, onları da sevemedim. Öpemedim. Koklayamadım. Hayata dair en masum hayallerimle, en saf sevgimi içimde saklamak zorunda kaldım. Bugün bile onların yokluğu, yüreğimde yaşınması zor bir acı bırakıyor.

Bazıları kardeş olmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu, kardeşlerin varlığını bir yük gibi görür. “İyi ki kardeşim yok,” derler ya da “Kardeşimle yaşamak tam bir felaket,” diye düşünmeden konuşurlar. Oysa bu sözler, farkında olmadan karşındaki insanı derinden yaralar. Çünkü kardeş, bazıları için sadece bir aile değil; aynı evde paylaşılan bir hayatın anlamlı parçalarından biridir. Kardeşlik, bir bağlıdır; kimi zaman zorluklar ve tartışmalar çıkar ama onun değeri, yokluğu hissedildiğinde anlaşılır.

Ben, kardeşlerini yitirmiş biri olarak, bu tür sözler duyduğumda yüreğimin derinliklerinde bir sızı hissedirim. Çünkü o sözler, benim sahip olduğum ama yaşayamadığım, sevemediğim dokunamadığım kardeşlik duygusunu küçümser. İnsan, sahip olduklarını ne kadar çabuk unutturken, sahip olamayanların acısını ne kadar kolay görmezden gelir... Sevgiyle kurulan bu bağın kıymeti ancak kaybedildiğinde anlaşılır. O yüzden kelimelerimizi seçerken iki kez düşünmeliyiz; çünkü sevgi bağını görmezden gelen her söz, bir başkasının özlemine tuz basabilir. Bu kayıplar bana bir şey öğretti: Sevgi, kaybedildiğinde hissedilen bir şey değil, yaşanırken bilinmesi gereken bir şeydir. Ömer'i, diğer iki kardeşimi, bir kez bile koklayamadan kaybettim. Ama hâlâ yanımdalar. Hâlâ nefes aldığım her anda onların sıcaklığını hissediyorum. Onlar, bana sevdiğimize neden sıkı sıkıya sarılmamız gerektiğini fısıldıyorlar.

Bugün, çevremdeki insanlara bakıyorum. Kimi kardeşimle kavga ediyor, kimi ailesine kızıyor, kimi onlara duyduğu sevgiyi dile getirmekten çekiniyor. Oysa ben, kardeşlerini yitirmiş bir insan olarak, bir sarılmanın ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum. Aile, insanın köküdür. Köklerinizden nefret etmek yerine, onları sevin. Çünkü o kökler bir gün solduğunda, hayatınızda koca bir boşluk kalacak.

Sevgi, yalnızca bir duygu değildir. O, bir bağlıdır; sizi birbirinize sımsıkı sarar, sizi hayata bağlar. Sevgi, bir kelimenin ötesindedir. O, bir bakışta, bir dokunuşta, bir “Seni seviyorum” da saklıdır. Kardeşlerinle tartıştığınızda bile onların orada olduğunu bilmek bir nimettir. Anne babanıza kızgın olduğunuzda bile onların sizin için çırpındığını hatırlayın. Sevgi, yalnızca sahip olduğunuzda kıymetlidir. Kaybettiğinizde ise, geri dönüşü olmayan bir özlem dönüşür.

Ailenizi sevin. Kardeşlerinize sıkı sıkıya sarılın. Onları öpün, koklayın, sevgilerinizi dile getirin. Çünkü bir gün onların eksikliğiyle baş başa kaldığınızda, hiçbir şey o boşluğu dolduramayacak.

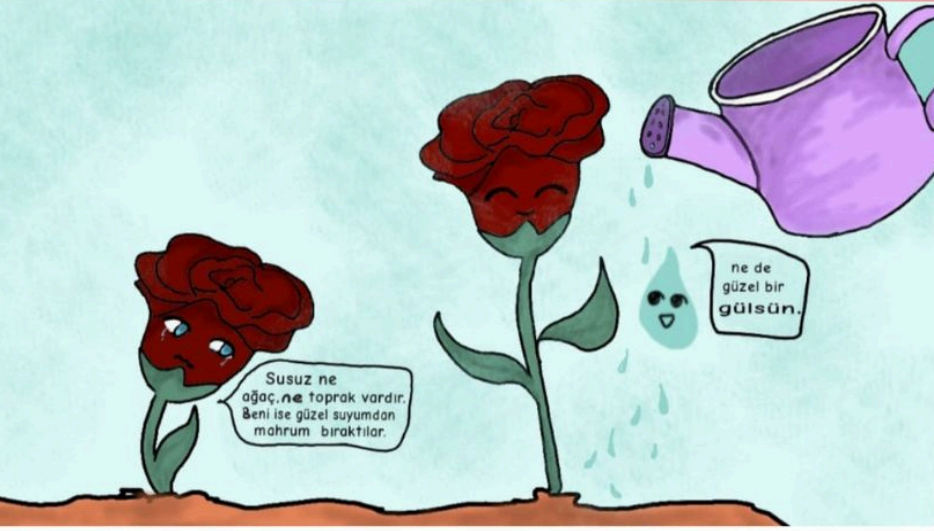
Sevgi, insanı iyileştirir. Ama aynı sevgi, hissettirilmediğinde bir yara haline dönüşebilir. Bugün hayatta olan sevdiğinizle zaman geçirin. Onları öpün, koklayın, sevgilerinizi dile getirin. Çünkü bir gün, o sıcaklık yok olduğunda, geriye yalnızca onları kucaklamış olmayı dileyen bir özlem kalır.

Unutmayın, sevgi yalnızca sahip olduğunuzda bir anlam taşır. Kaybedildiğinde ise tarifsiz bir acıya dönüşür. Bugün elinizde olan sevgiyle ailenize sıkı sıkıya sarılın. Çünkü sevgi, hayatı anlamlı kılan tek şeydir. Ailenizle paylaştığınız her an, gelecekte sizin en kıymetli hazineniz olacak. Ve o hazinenin kıymetini şimdi bilmek, sizin en büyük gücünüz olacaktır...

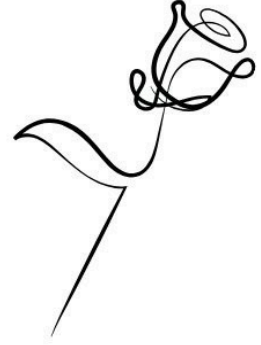
Başak

“YİĞİDİ GÜL AĞLATIR, GAM ÖLDÜRÜR”

Irmak DARESA

Yiğidi gül ağlatır, gam öldürür atasözünü daha önce duymuş muydunuz? Yiğidi ne kendisine atılan oklar ne de kılıç darbeleri öldürür. Onu ağlatan, sevgiliden ayrı kalması, onu özlemesidir. Atasözünde yer alan gül kelimesi ise sevgili sözcüğünün yerine kullanılmıştır. İşte sevgi bu kadar güçlü bir şeydir.

Görünmez ama sarsılmaz bir bağıdır. Sadece insanın insanla kurduğu bir bağ değil, hayatımızı güzelleştiren pek çok şeyle kurulan bir bağıdır. Kimi zaman üzer sevmek, kimi zaman da dünyalar bedel bir nimettir. Herkes sevmek ve sevilmek ister; kimi zaman ailesinden, kimi zaman arkadaşlarından, kimi zaman da sadece kendisini sevmek ister insan. Bir şarkının sözleri gibidir; sevgi ruha farklı duygular uyandırır. Koşulsuzdur, kendinizi bir şeyleri yapmaya zorlamazsınız, kendiniz olursunuz, karşınızdakini olduğu gibi, hatalarıyla kabul edersiniz. Bir kitabı, bir insanı veya bir hayvanı dilediğiniz her şeye duyabilirsiniz bu duyguyu. İnsanı insan gibi hissettiren en güzel soyut kavramlardan biridir bence bu duygu. Ne kadar da garip bir şey, öyle değil mi? Hepimizin duyduğu fakat üzerine çok da düşünmediği bir şeydir belki de. Şu küçücük dünyada bir kez başımızı kaldırıp, sessiz gecenin huzurunu, ayın gökyüzünü aydınlatan parlaltısını izlerken gözlerimizde parlayan yıldızlar gibidir; eşsizdir sevgi. Sevdığımız şeyleri kimi zaman çok geç fark etsek bile, zamanımız varken o şeylere gerekli değeri verebiliriz. Zaman, biz istemesek bile çok hızlı ilerliyor; farkına varmadan kaybedip o üzüntülü duyguları yaşamak yerine "iyi ki" diyebilmek için elimizden geleni yapmalıyız. Erich Fromm'un şu sözlerini daha önce duymuş muydunuz? "İnsan seviyorsa iki şeyi asla yapmaz. Aldatmaz ve ağlatmaz. Çünkü aldatmak insan onuruna; ağlatmak ise insan yüreğine yapışmış en çirkin saldıradır." "Eğer sevgi bir çiçekse, saygı onu koruyan saksıdır. Çiçek solmaya başlarsa dikkat edin, saksı mutlaka çatlamıştır." Saygı, her konuda önemli olduğu gibi burada da yerini alır. Gerçek sevgi, beraberinde pek çok şeyi getirebilir; saygıyı, güveni, mutluluğu, beraberinde huzuru da getirebilir.(2)

“Kalp” Duygusu

İnsanlara, sevilebilir olmanın herkes gibi olmaktan değil, kendileri gibi olmaktan geçtiğini öğretin. Herkesin söyleyebileceği, hissedebileceği duygulardan kaçınmın. Sadece sevdiğiniz duygulara kulak verin. Sevginin bin tane türü vardır fakat yalnızca bir kere hissedilir. Değer verin, yumuşaklığınızdan çekinmeyin, sevin. Çünkü siz sevmedikten sonra, kimsenin sevip sevmemesi sizin hayatınıza etki etmez. Kaybetmeyin; sevdiğiniz şeyler gözünüzle görülür olmasa bile, kalbinizin kapılarını her zaman açık tutun. Şefkati benimseyin. Şefkatsiz bir kalbin sıcak olmasını nasıl bekleyebilirsiniz? Vücudunuzun, çevrenizin, doğanın sadece kalbinizi çalıştırmak için çabaladığını görün ve kalbinizi sevin.

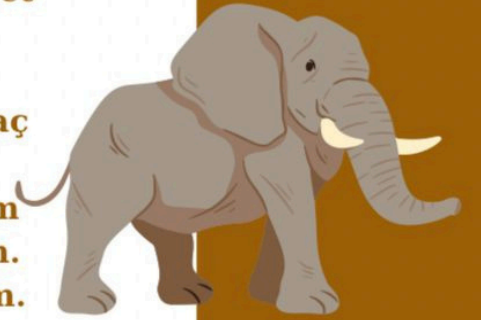
Onca sevgiye rağmen kalbi ısınmamış biri için ne yapabilirsiniz?

Atkı örerim mesela, sıcak tutsun diye; fakat bu atkının iplerinin o soğuk kalbindeki damarları tıkayacağını bilmeden. Şarkı söylerim, kalbinin ritmi değişsin diye; fakat harflerimin kalbine bıçak gibi saplanacağını bilmeden. Belki biraz kendimden bahsederim, kalbindeki duvarlar erisin diye; fakat bilemem, kalbinin içinde ben olmadığım için etki edemeyeceğini. Bilemem sevgisiz olduğunu. Bilemem, kalbinin aslında bir kafesten ibaret olduğunu. Kim bilir? Ben, kim bilsin isterim onun kalbini? Bilemem. Benden başkası bilmesin isterim belki. Belki bir kuş bilsin, işitsin isterim. Belki bir ağaç köklerini salsın, büyütsün isterim.

Fakat sonunda bilirim: Benim o kafeste yerim, hakkım yok. Benim o kafesle işim yok. Ben özgürlüğü severim. Ben, damarlarında usulca dans eden kanlarını severim. Ben, kalbindeki atışların heyecanla büyümesini severim. Ben, o kalbin içinde olmayı değil, o kalp olmayı severim.

Dilay N. ŞENGÜL

Hayvanlar aleminde insanlar gibi duygulara sahip olan ve bu duyguları en çok yaşayan hayvanların filler olduğunu biliyor muydunuz?

Eserlerde Sevgi

Ali ve Nino, Azerbaycanlı yazar Kurban Said'in ünlü romanından esinlenerek yapılan bir heykel ve aynı zamanda çok katmanlı bir hikayeye sahip bir eserdir. Hikaye, iki farklı kültürden gelen Ali ve Nino'nun aşkını anlatır; Ali, Azerbaycanlı bir Müslüman, Nino ise Gürcü Hristiyan'dır. Aşkları, din ve kültürler arası büyük bir engel oluşturur ve bu, onları hem içsel hem de dışsal çatışmalara sürükler.

Romanın ana teması, sevginin, toplumlar ve kültürler arasındaki sınırları aşabilme gücünü ve bu sürecin getirdiği zorlukları keşfeder. Bu eser, sadece romantik bir aşkı değil, aynı zamanda farklı kültürlerin birbirini anlaması ve bir arada var olma mücadelesini de simgeler. Ali ve Nino'nun hikayesindeki sevgi, bireysel sınırları aşarken, aynı zamanda insanın kimlik arayışını ve özünü de sorgulamasına yol açar.

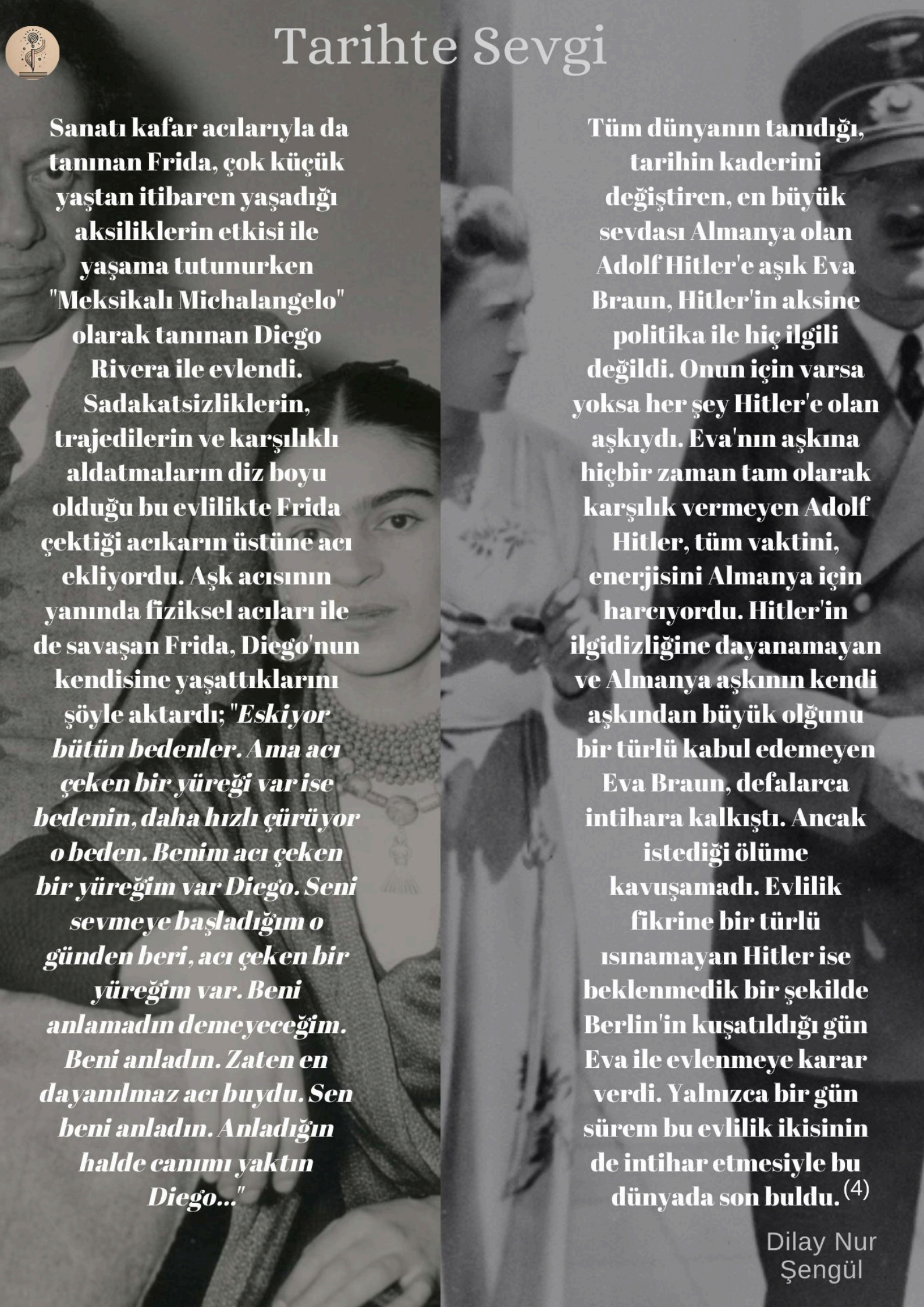
Ali ve Nino heykeli ise bu hikayeyi somutlaştıran bir sanat eseridir. İki figür, birbirine yaklaşırken hareket eder, ancak farklı yönlere kayarak sevgiyi ve bağlılığı simgeler. Bu, aşkın engellerle dolu, ama aynı zamanda dönüştürücü bir deneyim olduğunu anlatır. Heykelin hareketli yapısı, aşkın zaman içinde değişen ve bazen mesafelerle sınanan doğasını temsil eder.

Ali ve Nino'nun neden kolları yok?

Figürlerin kollarının olmaması, sadece fiziksel bir eksiklik değil, aynı zamanda sevgiyi ve bağlantıyı sembolize etmek için kullanılan bir tasarım tercihi olarak anlaşılabilir. Kolların yokluğu, iki kişinin arasındaki ilişkiyi, dokunulmazlıklarını ve kişisel sınırlılıklarını ifade edebilir. Heykelin hareketli yapısı, bu iki figürün zamanla birbirine yakınlaşırken mesafelerin ve engellerin her zaman var olduğunu anlatır.

Eserin anlatımında, kolların eksikliği, iki karakter arasındaki sevginin sadece fiziksel bağlarla sınırlı olmadığını, aynı zamanda kültürel ve toplumsal sınırları da aşmaya çalıştığını vurgular. Ali ve Nino'nun birbirine dokunamayan, ama bir araya gelmeye çalışan figürleri, aşkın ve sevginin, bazen toplumun ve tarihsel koşulların yarattığı engellerle sınanabileceğini anlatır. Bu, eserin derin bir felsefi boyut taşıyor ve aynı zamanda insanların birbirini anlamak, birleştirmek ve sevmek için her zaman yeni yollar aradığını ifade eder.⁽³⁾

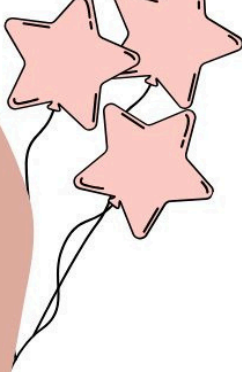
Tarihte Sevgi

Sanatı kafar acılarıyla da tanınan Frida, çok küçük yaştan itibaren yaşadığı aksiliklerin etkisi ile yaşama tutunurken "Meksikalı Michalangelo" olarak tanınan Diego Rivera ile evlendi. Sadakatsizliklerin, trajedilerin ve karşılıklı aldatmaların diz boyu olduğu bu evlilikte Frida çektiği acıkarın üstüne acı ekliyordu. Aşk acısının yanında fiziksel acıları ile de savaşan Frida, Diego'nun kendisine yaşattıklarını şöyle aktardı; *"Eskiyor bütün bedenler. Ama acı çeken bir yüreği var ise beden, daha hızlı çürüyor o beden. Benim acı çeken bir yüreğim var Diego. Seni sevmeye başladığım o günden beri, acı çeken bir yüreğim var. Beni anlamadın demeyeceğim. Beni anladım. Zaten en dayanılmaz acı buydu. Sen beni anladın. Anladığım halde canımı yaktın Diego..."*

Tüm dünyanın tanıdığı, tarihin kaderini değiştiren, en büyük sevdası Almanya olan Adolf Hitler'e aşık Eva Braun, Hitler'in aksine politika ile hiç ilgili değildi. Onun için varsa yoksa her şey Hitler'e olan aşkıydı. Eva'nın aşkına hiçbir zaman tam olarak karşılık vermeyen Adolf Hitler, tüm vaktini, enerjisini Almanya için harcıyordu. Hitler'in ilgidizliğine dayanamayan ve Almanya aşkının kendi aşkından büyük olgunu bir türlü kabul edemeyen Eva Braun, defalarca intihara kalkıştı. Ancak istediği ölüme kavuşamadı. Evlilik fikrine bir türlü ısınamayan Hitler ise beklenmedik bir şekilde Berlin'in kuşatıldığı gün Eva ile evlenmeye karar verdi. Yalnızca bir gün sürem bu evlilik ikisinin de intihar etmesiyle bu dünyada son buldu. (4)

Dilay Nur Şengül

Ayın Kitabı

“Kimsin Sen?”

Sofie'nin Dünyası, 14 yaşındaki Sofie Amundsen'in, posta kutusunda "Kimsin sen?" yazılı bir not bulmasıyla başlar. Bu not, Sofie'yi felsefi bir yolculuğa çıkaran Alberto Knox adlı gizemli bir felsefe öğretmeniyle tanışmasını sağlar. Alberto, Sofie'ye Antik Yunan'dan başlayarak felsefenin tarihini öğretir ve büyük filozofların düşüncelerini anlatır.

Ancak hikâyeye yalnızca bir felsefe dersi değildir. Sofie, yaşadığı dünyanın aslında Binbaşı Albert Knag adlı bir yazar tarafından yaratılmış bir romanın parçası olduğunu fark eder. Bu durum, gerçeklik ve hayal gücü arasındaki sınırları sorgulamasına neden olur.

Kitap, hem felsefe tarihini öğretirken hem de okuyucuyu kimlik, gerçeklik ve hayatın anlamı gibi derin konular üzerine düşündürür. Sofie'nin yolculuğu, okuyucuya felsefenin büyüleyici dünyasını tanıtır ve sorgulamaya teşvik eder.

Jostein Gaarder

Sofie'nin dünyası

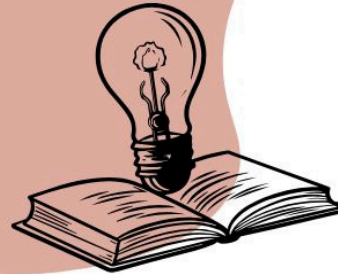
Felsefe tarihi üzerine bir roman

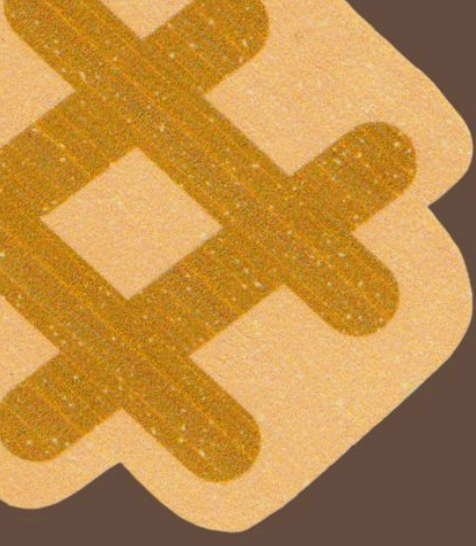
Türkçesi: Sabir Yücesoy

Yazar: Jostein Gaarder
Çevirmen: Sabir Yücesoy
Yayınevi: Pan Yayıncılık
Sayfa Sayısı: 591

İBRAHİM BERK CIBİR

KAYNAKÇA

1. <https://www.thecollector.com/thales-miletus/>
2. <https://www.milliyet.com.tr/egitim/sevgi-ile-ilgili-atasozleri-deyimler-ve-anlamlari-nelerdir-6716277>
3. [hisglobal.com.tr](https://www.hisglobal.com.tr)
4. [britannica.com](https://www.britannica.com)

Dergimizin ilk baskısında, ilk filozof kabul ettiğimiz Thales'i ve ilk ayımızın değeri olan "sevgi"yi ele aldık. Umarız keyif almışsınızdır. Sizlerle daha çok sohbet etmek isterdik; ancak düşüncelerinize dokunamadıktan sonra bu bizim için sadece bir "iş" oluyor.

Şimdi dergimizin sonunda, sizlere bir sorumuz var: "**Birini sevmek ne kadar özgür bir seçimdir?**"

Sana ve değerli görüşlerine güveniyoruz. Umarız sen de bize güveniyorsundur...

Bir sonraki ay, farklı görüşler ve çok daha yeni bilgiler ile görüşmek üzere!

Parmak ucunda düşüncelerin seni ifade edebiliyorsa bize katılmaktan çekinme! (11/D)